

е въ състояние да говори съ ентузиазъмъ за сънародниците си и да пише: „Българинътъ е остроуменъ, схваща добре има правиленъ умъ, естествена логика и склонность да различава най-тънката разлика между нѣщата, разсждава спокойно и редовно“. Примѣри за тия ценни добродетели на ума Селимински вижда у българитѣ които добиватъ гимназиалното или университетското си образование въ Атина, Пиза и Парижъ. Свидетелъ на завършенитѣ имъ съ отличенъ дипломъ изпити, той именува тия благонадеждни ратници за българската просвѣта, които сега „ржководятъ сждбинитѣ на отечеството си“: д-ръ Стоянъ Чомаковъ, Иванъ Найденовъ, д-ръ Конст. Ивановичъ, д-ръ Г. Атанасовъ, Н. Михайловски, Ив. Момчиловъ и др. И той продължава общата си характеристика така: „Българинътъ е сериозенъ, мълчаливъ, обича да крие своитѣ забележки и никаква страсть не се изписва на неговото лице. Става изразителенъ, когато внезапно мине отъ абсолютно спокойствие къмъ бързо и разгорещено трогване...“ Този племененъ психически комплексъ, съ надмощието на вътрешна сдържаность на чувствата, Селимински отдава на дългото политическо и духовно робство, отнело възможността за проява на темпераментъ у подчинения народъ. Въ замѣна, срещу липсата на всѣка експанзивность, българинътъ знае вѣрность къмъ битовото и поетическото си наследство отъ старината. Безъ да е романтикъ като Раковски, но по силата на вродена обичъ къмъ своето, рационалистътъ Селимински добавя къмъ оная обща картина на българския племененъ нравъ: „Като нѣма друга подкрепа, българинътъ се държи упорито въ обичаитѣ, които му служатъ като едничка вътрешна утеха. Семейнитѣ угощения се развеселяватъ съ разни народни пѣсни, въ които се съдържа животътъ, характерътъ и историята му, нѣщо рѣдко за другитѣ народи на земята. Народнитѣ ни обичаи не е измѣнилъ ни турскиятъ деспотизъмъ, ни фанариотството съ лицемѣрната добродетель и неистинското благочестие.“ И за атинския периодъ на живота си (1843) Селимински свидетелствува, че могълъ да играе хоро само при звучитѣ на родната пѣсень, — подобно на князь Стефанъ Богориди, който намиралъ повече удоволствие въ българската гайда, отколкото въ европейската музика. „Невъзможно е човѣкъ да бжде доволенъ